

Évközi 14. vasárnap

Ez 2,2-5

Próféta van közöttük!

Amikor ezt mondta, eltöltött a lélek, felállított, és hallottam, amint beszélt hozzám. Ezt mondta nekem: „Emberfia, elküldelek Izrael fiaihoz, a lázadókhöz, akik fellázadtak ellenem. Ők és atyáik lázadoztak ellenem mind a mai napig. Fiaiknak kemény a fejük és megátalkodott a szívük. Hozzájuk küldelek, hogy mondd meg nekik: Ezt mondja az Úr, az Isten. Akár meghallgatják, akár nem hallgatják – mert hiszen lázongó nemzedék ez –, megtudják, hogy proféta van közöttük.

Az ószövetségi Szentírás vallásos történeteit sok esetben úgy olvasuk, mintha a próféták által megkövetelt vallásosság a széles néptömegekben meg is valósult volna. A Bibliában olvasható vallási előírások és a korabeli Izraelben megvalósult vallási magatartás között néha igen nagy különbség volt. Akad olyan 19. századi nézet, amely szerint a vallási előírásokat csak a próféták tartották meg és a nép nem. Ennek következtében a Bibliában tükröződő vallásosság valójában csak a próféták vallásossága. Fel kell hívnunk a figyelmet arra, hogy a keresztény egyházban a plébániákon élő hívek és a szerzetesi házakban élő szerzetesek vallási gyakorlata között is lényeges eltérés van. Reménykedünk, hogy azért az ószövetségi vallásosság esetében is a prófétákon kívül másokat is motiváltak Mózes törvényei és a próféták. Az azonban bizonyos, hogy Ezekiel próféta korában, amely a babiloni fogság (Kr. e. VI. század) ideje, a fogságban élők inkább vallási krízist és székszezszt éltek át, mint vallási felvirágzást. Ebben az időben a prófétai szó, a benne foglalt vallási üzenet és a köznép vallási gyakorlata között talán a legnagyobb feszültség volt. A „lázadók” valószínűleg azok, akik a figyelmeztetés ellenére is inkább a pogány körülményekhez alkalmazkodtak, mintsem a Tóra előírásait tartották volna meg. Velük a prófétának igen kemény harcot kellett folytatni az igaz vallásért.

Ebben a vallásilag sötét korszakban a próféta szava, még a feddő szó is Isten jelenlétének jele a nép között. Talán Pál szavával fejezhetjük ki ezt a lelki jelenséget: „Amikor túláradt a bűn, túláradt a kegyelem” (Róm 5,20).

Ezekiel égő hite és a Jeruzsálemi Templom pusztulása felett érzett fájdalomja igen különbözött az eltompult nép lelki magatartásától. Ő

ugyanis, aki pap volt a Jeruzsálemi Templomban, nemcsak a munkáját, hanem az identitását is veszítette az elpusztult Templommal. Próféta működése pedig, Jeremiáshoz hasonlóan, nem sok eredménnyel kecsegtette. Ilyen értelemben a „próféta él közöttük” kijelentés egyrészt önmagának szánt biztatás, másrészt kétségbeesett figyelmeztetés az eltompultaknak. Töretlen helytállása nem saját erejéből, hanem az elhívásnak az erejéből származik. Isten hívásának és a kapott próféta küldetésnek nem tudott ellenállni. Ezekiel és a többi próféta is úgynevezett belülről motivált vallásos ember volt.

A belülről motivált és próféta egyéniség sohasem pusztán a kor terméke, hanem mindig személyes isteni meghívás és küldetés eredménye. Keveset hangsúlyozzuk, hogy az újszövetségi papság sem pusztán liturgikus ténykedésre szóló megbízás, és nemcsak oktatási feladatok ellátására szolgáló küldetés, hanem próféta küldetés is. Mégpedig az Isten által belülről motivált lelkiismereti szó által. Hasonló elkötelezettséget jelent a lelkiismereti mozgalmakhoz kapcsolódó mélyebb vallásosság is. Először is azt éli át a meghívott, hogy felfedezi a szociológiai értelemben vett vallásosság és az újszövetségi evangéliumokban leírt közötti óriási feszültséget. Így először a saját életében igyekszik megteremtetni a harmóniát. Saját példamutató keresztény életével Isten jelenlétének jele lesz a világban. Az emberek ugyanis akkor kezdenek el foglalkozni a vallási tanítással, amikor nem csupán olvasnak róla, hanem valakiben találkoznak ezzel a magatartással. Ez fokozottan vonatkozik az evangéliumra. A legtöbb ember, aki ezt olvassa, úgy gondolja az evangélium igen szép, de megvalósíthatatlan. Csak akkor kezd vele komolyabban foglalkozni, amikor valakinek az életében találkozik az élő evangéliummal. Amikor egy pap teszi a kötelességét, elvégzi a liturgiát, esetleg oktat is, fel sem tűnik a tevékenysége. De amikor azt látják, hogy nemcsak liturgiai szakértő és az ünnepek megszervezője, hanem komoly keresztény ember, aki a hirdetett igét a maga számára is kötelezőnek tartja, akkor kezdenek foglalkozni a vallásosság értékével. Ez már az újszövetségi papságnak is a próféta küldetése, amely a megbízás lényege.